

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ
ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ
ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ

Υ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ

ΣΥΝΕΠΕΙΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

ΣΥΝΕΠΕΙΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

ΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΩΝ ΣΚΔ

Α' ΜΕΡΟΣ: ΓΕΝΙΚΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

- I.** Οι γενικές εξελίξεις που γνώρισε ο λαός μας κατά την προηγούμενη περίοδο μπορούν να χωριστούν σε δύο κατηγορίες: α) επίθεση στα πλατιά λαϊκά δικαιώματα, β) ένταση των πολεμικών προετοιμασιών, γ) επίθεση στα εργασιακά δικαιώματα που κορυφώθηκε με την θέσπιση του 13ώρου, δ) επίθεση στα μεσαία και μικρότερα στρώματα της αγροτιάς με αφορμή το σκάνδαλο ΟΠΕΚΕΠΕ, ε) είσοδος σε πρώτα στάδια αναδιάρθρωσης του πολιτικού προσωπικού της αστικής τάξης.
- Όλα αυτά συνδυάστηκαν και με διεθνείς εξελίξεις όπως: α) Η συνθηκολόγηση της Χαμάς στο μέτωπο της Παλαιστίνης, β) η προσπάθεια των ΗΠΑ να αναβαθμίσουν την ενεργή εμπλοκή και παρέμβασή τους σε όλα τα μέτωπα υπό το κάλυμμα του «ειρηνοποιού», γ) η ευρύτερη πολεμική προετοιμασία της Ευρωπαϊκής Ένωσης κατά της Ρωσικής Ομοσπονδίας υπό το πρόσχημα της άμυνας των κρατών μελών και με ιδεολογική παρέμβαση σε γραμμή ταύτισης ΕΕ και Ευρωπαϊκής ηπείρου.
- II.** Ειδικότερα, **η επίθεση στα πλατιά λαϊκά δικαιώματα** εκδηλώθηκε ποικιλοτρόπως, με την βιομηχανία των συνδικαλιστικών διώξεων από το κράτος, αλλά και με πολιτικές διώξεις κάθε είδους – πολιτικές διώξεις που άλλοτε έλαβαν την απομάκρυνση από θέσεις ευθύνης, άλλοτε την εκδικητική απόλυση, άλλοτε την συκοφάντηση των λαϊκών αγωνιστών. Αυτές οι διώξεις δεν ήταν καθόλου τυχαίες, ούτε ασύνδετες με την πολιτική ταυτότητα ή συνδικαλιστική ιδιότητα των διωκόμενων. Οι λαϊκοί αγωνιστές διώκονται ακριβώς λόγω της πολιτικής τους δράσης, λόγω της συμμετοχής στην απεργία, λόγω της αρθρογραφίας τους ή ακόμη και λόγω της εφημερίδας που διαβάζουν ή των σελίδων που επισκέπτονται εντός του εργασιακού τους χώρου.
- Μία ακόμη πλευρά της υπό εξέταση επίθεσης είναι και η ένταση του εκφασισμού μέσα από κυβερνητικές πρωτοβουλίες – βολές σε βάρος του λαϊκού δικαιώματος στην συνάθροιση, στην διαδήλωση, στην απεργία. Για

παράδειγμα, αξίζει να δει κανείς το ζήτημα της απαγόρευσης των συναθροίσεων στον χώρο του Αγνώστου Στρατιώτη, ζήτημα που – σκόπιμα – από κυβέρνηση και αστική αντιπολίτευση συνδέθηκε μόνο με τα Τέμπη και όχι με το ευρύτερο κίνημα. Δεν πρέπει να αποτελεί έκπληξη βέβαια – ήταν οι ίδιοι που είτε διαδήλωναν είτε «χωρίς κόμματα – χωρίς χρώματα» (αλλά αγκαλιά με τους φασίστες) είτε διαδήλωναν με μπλοκ συγκεκριμένων κομμάτων που «χώραγαν» τους πάντες – άσχετα από τις επικλήσεις στην κομμουνιστική αριστερά ή πανεργατικά μέτωπα.

Για εμάς είναι κρίσιμο να τονιστεί ότι στον εκφασισμό συμβάλλουν και κόμματα της αντιπολίτευσης, αφού αυτό που επιδιώκει το αστικό κατεστημένο στο σύνολό του δεν είναι ο «εκδημοκρατισμός» προς όποια κατεύθυνση, αλλά η διαιώνιση της αστικής ηγεμονίας μέσα από την διατήρηση μίας μερίδας της Αστικής Τάξης στο τιμόνι εξουσίας ή μέσω έκφρασης της επιβολής μίας άλλης (αναδυόμενης) μερίδας της Αστικής Τάξης στην κεφαλή της εξουσίας στην χώρα. Αξίζει, τέλος, να τονιστεί για πολλοστή φορά η πάγια επιδίωξη του ρεβιζιονιστικού χώρου να δημιουργηθεί μία νεοαστική τάξη αποτελούμενη από κομματικά στελέχη.

Ακόμη, σημαντικό όχημα αυτής της επίθεσης είναι και η (άνωθεν) επιβαλλόμενη λούμπεν κουλτούρα: η κουλτούρα της εύκολης παραγωγής στο «καλλιτεχνικό» προϊόν (ειδικά στην μουσική, αλλά και στην ζωγραφική), η κουλτούρα των «πολλαπλών νοσηματοδοτήσεων» που προωθεί τον ιδεαλισμό ανάγοντας τον υποκειμενικό παράγοντα σε ανώτερο όλων, η κουλτούρα της προώθησης των ναρκωτικών ουσιών, του ατομικού δρόμου, εν γένει η κουλτούρα που προάγει ένα παραγόμενο προϊόν με γνώμονα το «πόσο πουλάει». Αξίζει εδώ να τονιστεί ότι οι ΣΚΔ έχουν μέτωπο με τέτοια φαινόμενα – κάτι που διατυπώνεται και καταστατικά (άρθρα 11 και 12 του Καταστατικού).

III. Παράλληλα, η **ένταση των πολεμικών προετοιμασιών** εντός της χώρας εκδηλώνεται αφενός με την ενίσχυση του ευρύτερου μιλιταριστικού μοντέλου (πχ υπαγωγή του Αγνώστου Στρατιώτη στο ΥΠΕΘΑ), αλλά και με τις νέες αλλαγές στην στρατιωτική θητεία. Το νέο μοντέλο θητείας,

πέραν του ότι ταυτίζει με την αναπηρία καταστάσεις που διόλου δεν ταυτίζονται ή σχετίζονται με αυτήν, πέραν του ότι είναι επιχειρησιακά και νομικά αβάσιμο καθώς δεν λαμβάνει υπόψη οποιαδήποτε γνωστή πραγματικότητα επί του πεδίου, αυξάνει τα όρια απαλλαγής ανεβάζοντας πλασματικά την εικόνα του μάχιμου πληθυσμού, ενώ εμπλέκει φύσει αναρμόδιες υπηρεσίες με την κρίση καταλληλότητας ή ακαταλληλότητας στράτευσης.

Στο σημείο αυτό, αξίζει να σημειώσουμε ότι ενώ η ανάλυσή μας για τον στρατό ως σώμα καταστολής είναι γνωστή, οφείλουμε να αναγνωρίσουμε ότι ο ίδιος ο ιδεολογικός ρόλος του στρατού δεν ταυτίζεται απαραίτητα με τις αντιλήψεις νέων ανθρώπων που μπορεί να διαλέγουν τις στρατιωτικές σχολές και την σχετική σταδιοδρομία, όχι λόγω κάποιας εθνικιστικής – υπερπατριωτικής στάσης ή ανάλυσης, αλλά λόγω του ότι ο συγκεκριμένος κλάδος προσφέρει την εικόνα σχετικά καλών αποδοχών και εργασιακής σταθερότητας.

Ταυτόχρονα, ο προϋπολογισμός για την άμυνα παραμένει υψηλός, ενώ προωθείται η αγορά Ισραηλινών, Γερμανικών και Αμερικανικών οπλικών συστημάτων. Την ίδια στιγμή, η ελληνική κυβέρνηση αρνείται επαναλαμβανόμενα να καταδικάσει ακόμα και την σύλληψη μέλους του ελληνικού κοινοβουλίου από το γενοκτονικό κράτος του Ισραήλ.

Όλα τα παραπάνω δείχνουν τόσο την εξάρτηση της χώρας από το αμερικανικό μπλοκ σε μια επαναβεβαίωση του δόγματος «ανήκουμε στην δύση», όσο και την αναγωγή των εξοπλισμών σε μία εκ των βασικών προτεραιοτήτων για την Αστική Τάξη.

- IV.** Παράλληλα, η **διαρκής επίθεση στα εργασιακά δικαιώματα** είναι χαρακτηριστική. Δεν μπορεί να μείνει ασχολίαστη η θέσπιση του 13ώρου, η οποία εν τοις πράγμασι καταργεί πλήρως το 8ωρο, δίνοντας στον εργοδότη «λευκή επιταγή» να αναγκάζει τον κάθε εργαζόμενο σε πολύωρη εργασία. Αυτή η ρύθμιση κατά παραγγελία της μεγαλοεργοδοσίας, στην πραγματικότητα επαναφέρει την δουλειά «ήλιο με ήλιο», την δουλειά με όρους γαλέρας, οι οποίοι με όχημα άλλες διατάξεις (νέο δημοσιοϋπαλληλικό δίκαιο, νέος κώδικας δικηγόρων κοκ)

επεκτείνονται και στον κλάδο του δημοσίου και σε κλάδους αυτοαπασχολούμενων. Επομένως πρόκειται για μία επίθεση που καταγράφεται σε όλα τα μέτωπα: δημόσιους υπαλλήλους, εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα, αυτοαπασχολούμενους.

- V.** Την ίδια στιγμή, η **επίθεση κατά της μεσαίας και φτωχής αγροτιάς** δημιουργεί νέους όρους στα μεσαία και χαμηλότερα αγροτικά στρώματα. Και αυτό γιατί η καθυστέρηση ή ακόμη και η στέρηση καταβολής επιδοτήσεων λόγω σκανδάλου ΟΠΕΚΕΠΕ δημιουργεί συνθήκες εξαθλίωσης στα αγροτικά στρώματα, τα οποία ήδη αρχίζουν να κόβουν έξοδα που θα έκαναν για αγορά προϊόντων αναγκαίων για την αγροτική παραγωγή (εργαλεία, λιπάσματα κλπ) προκειμένου να μπορέσουν να συντηρηθούν. Αυτή η διαδικασία δεν είναι αθώα, ούτε τελείται σε συμπτωματικό χρόνο: με πρόσχημα το σκάνδαλο ΟΠΕΚΕΠΕ, το πολιτικό προσωπικό της αστικής τάξης επιχειρεί να οδηγήσει στην εξαθλίωση τα μεσαία και φτωχότερα αγροτικά στρώματα, ώστε η εναπομείνασα μικρή αγροτική ιδιοκτησία να πωληθεί «για ένα κομμάτι ψωμί» στους μεγάλους γαιοκτήμονες και οι μικροί αγρότες να αναγκαστούν να γίνουν μισθωτοί εργάτες γης για τα μεγάλα αφεντικά.

Καθίσταται, λοιπόν, φανερό πως η Αστική Τάξη και το πολιτικό της προσωπικό είναι σε φάση και επίσημης πλήρους επίθεσης κατά των πλατιών λαϊκών στρωμάτων.

- VI.** Παράλληλα, **το αστικό πολιτικό σκηνικό βρίσκεται σε φάση αναδιάταξης** με σκοπό την εκτόνωση των κοινωνικών αντιδράσεων με διαφαινόμενους φορείς ένα κόμμα υπό τον Σαμαρά, ένα κόμμα υπό τον Τσίπρα, ενώ αυξημένα μοιάζουν τα σημάδια δημιουργίας ενός «κόμματος Τεμπών». Η ιδιαιτερότητα στις τρεις αυτές περιπτώσεις είναι πως (δημοσκοπικά) ένα ενδεχόμενο κόμμα Τσίπρα καταφέρνει να συσπειρώσει δυνάμεις από την κεντροαριστερά, την κεντροδεξιά, το κέντρο, την αριστερά, ενώ ένα κόμμα Σαμαρά μπορεί να συσπειρώσει δυνάμεις της «λαϊκής δεξιάς» (αποσπώντας δυνάμεις από την ΝΔ). Από τις δημοσκοπήσεις προκύπτει δηλαδή (προσωρινά) μία εικόνα διαμόρφωσης ενός κεντρώου -

κεντροαριστερού πόλου που ενδέχεται να αναλάβει την εξουσία για ένα διάστημα. Σε ό,τι αφορά το ενδεχόμενο ενός «κόμματος Τεμπών», ενώ είναι αυτονόητη η στήριξή μας στις οικογένειες των θυμάτων, αυτή η στήριξη δεν πρέπει να μεταφραστεί απαραίτητα σε στήριξη της όποιας κοιμματικής μετεξέλιξης του συλλόγου που έχει δημιουργηθεί. Με άλλα λόγια, η στήριξή μας σε κινηματικά εγχειρήματα δεν σημαίνει λευκή επιταγή για κάθε δράση.

Πέραν των παραπάνω, ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζουν οι εξελίξεις στον κοινοβουλευτικό χώρο – ο οποίος φαίνεται ανίκανος να προσφέρει πραγματικές λύσεις στα λαϊκά προβλήματα, αλλά καταφέρνει να συσπειρώσει δυνάμεις. Το υπό διαμόρφωση νέο κοινοβουλευτικό σκηνικό περιλαμβάνει μια όλο και μεγαλύτερη μετατόπιση προς τα δεξιά με έκφραση τάσεων εκφασισμού και κοινωνικού συντηρητισμού.

Ο ευρύτερος ρεβιζιονιστικός χώρος (εκτός του κοινοβουλίου) προσπαθεί να αναδιατάξει δυνάμεις αναπαράγοντας σε κάποιες περιπτώσεις λύσεις κυβερνητισμού ενώ κάποιες άλλες οργανώσεις εξαντλούνται στην χρήση υπερεπαναστατικών κραυγών. Το ζήτημα αυτό θα το αντιμετωπίσει η Οργάνωσή μας κατά το επόμενο διάστημα, αφού τέτοια ιδεολογήματα βρίσκονται σε πλατύτερους σχηματισμούς με τους οποίους έχουμε επαφή.

VII. Στο κομμάτι των διεθνών εξελίξεων, έχουμε πρώτα και κύρια την **συνθηκολόγηση της Χαμάς** στην Παλαιστίνη. Τόσο η πράξη της συνθηκολόγησης με το σιωνιστικό κατασκεύασμα, όσο και η στάση που κράτησε στην πορεία η Χαμάς (δηλαδή μία στάση απολογούμενου απέναντι στους σιωνιστές) δικαίωσαν περίτρανα την θέση των ΣΚΔ, η οποία είχε διατυπωθεί και στην Α' Συνδιάσκεψη της Οργάνωσης τον Δεκέμβρη του 2023. Την θέση δηλαδή ότι «ειδικά σε ό,τι αφορά την Παλαιστίνη, παλεύουμε για ανεξάρτητο σοσιαλιστικό κράτος στα παλαιστινιακά εδάφη, με διαφύλαξη των χαρακτηριστικών Ισραηλινών και Παλαιστινίων. Η λύση δεν μπορεί να υπάρχει στον εθνικισμό, τον Αντισημιτισμό ή την Ισλαμοφοβία». Η πραγματικότητα αυτής της θέσης είναι βαθιά ταξική: απορρίπτοντας τον εθνικισμό αμφοτέρων πλευρών, η

Οργάνωσή μας ουσιαστικά κατέδειξε τον ταξικό χαρακτήρα τέτοιων κινημάτων – δυνάμεις όπως η Χαμάς (όντας αστικές δυνάμεις) θα προτιμούσαν χιλιάδες φορές να φτάσει «από την θάλασσα ως τον ποταμό» ένα σιωνιστικό κράτος, παρά ένα σοσιαλιστικό κράτος.

VIII. Παράλληλα, οι **ΗΠΑ προσπαθούν να εμφανιστούν ως ο «ειρηνοποιός»** της υφελίου (μετά την κατάρρευσή τους από την θέση του «μοναδικού παγκόσμιου σερίφη» με την έναρξη της στρατιωτικής επιχείρησης της Ρωσίας στην Ουκρανία). Αυτό αποδεικνύεται από την διαμεσολάβηση Τραμπ μεταξύ Ισραήλ και Χαμάς, από τις προσπάθειες για την παύση των επιχειρήσεων στην Ουκρανία, από την προσπάθεια αποκλιμάκωσης του εμπορικού πολέμου με την Κίνα.

Οι πρωτοβουλίες αυτές δεν συντελούνται λόγω κάποιας «προσωπικής όρεξης» του Τραμπ να μείνει στην ιστορία ως «ο ειρηνιστής πρόεδρος». Συντελούνται λόγω βαθύτερων σχέσεων, σχέσεων που αφορούν τα υφιστάμενα μπλοκ ιμπεριαλιστικών εξαρτήσεων μεταξύ ανατολής και δύσης και αντικειμενικά επιβάλλουν μία προσωρινή αποκλιμάκωση ως πρόδρομο μίας μεγαλύτερης σύγκρουσης. Αυτή η περίοδος αποκλιμάκωσης οφείλεται σε έναν βαθμό σε εξεγέρσεις που είδαμε σε πολλές χώρες το τελευταίο έτος, όπως στο Νεπάλ. Εξεγέρσεις που ενώ όντως το σύστημα κατάφερε «να τις βάλει στο χέρι», μαρτυρούν τις διαθέσεις ενός πλατύτερου κόσμου. Η ύπαρξη τέτοιων διαθέσεων μαρτυρά την ανάγκη ύπαρξης κομμουνιστικού κόμματος το οποίο θα διακρίνεται από τα μαρξιστικά – λενινιστικά χαρακτηριστικά, όχι μόνο στην δομή αλλά και στο πρόγραμμα.

Παράλληλα, οι ΗΠΑ με το κάλυμμα του «ειρηνοποιού» καταφέρνουν να εμπλακούν ενεργότερα στην διεθνή σκακιέρα ακόμα και σε περιοχές που παλιότερα έμοιαζαν με «ξένα χωράφια». Για παράδειγμα, η αποκλιμάκωση του εμπορικού πολέμου στην Κίνα, μαρτυρά και μία τάση διείσδυσης των Αμερικανών στην Κινεζική αγορά και εν συνεχεία στην πολιτική πραγματικότητα. Δεν αποκλείεται να δούμε εξελίξεις και στο ζήτημα της νήσου Ταιβάν στο επόμενο διάστημα.

ΙΧ. Παράλληλα, ο **εξοπλισμός της ΕΕ** φτάνει σε πρωτόγνωρα επίπεδα. Υπάρχει μία διαρκής προσπάθεια οι λαοί της ΕΕ να συρθούν σε πόλεμο με την Ρωσία. Εδώ βλέπουμε μια διαφοροποίηση των συμφερόντων των «μικρότερων αφεντικών» (Γαλλία, Γερμανία) από «το μεγάλο αφεντικό» (ΗΠΑ). Όπως φάνηκε και παραπάνω και η Ελλάδα δεν εξαιρείται από αυτήν την πορεία σύγκρουσης. Παράλληλα, η άνοδος των πολεμικών προϋπολογισμών, οι εμπορικές κυρώσεις στην Ρωσία οδηγούν τα λαϊκά στρώματα πανευρωπαϊκά σε εξαθλίωση και όποιος αντιδρά χαρακτηρίζεται αμέσως «φιλορώσος». Στο ιδεολογικό κατασκεύασμα της κατηγορίας του «φιλορώσου» έχουν συμβάλλει και αστικές δυνάμεις όπως το «ΚΚΕ», καθώς στην πραγματικότητα έτσι υπηρετούν το δυτικό αφήγημα. Την ίδια στιγμή, οι δυνάμεις της ΕΕ προχωρούν σε ένα «νέο» ιδεολογικό κατασκεύασμα, ένα κατασκεύασμα το οποίο παρουσιάζει την Ευρώπη (ταυτίζοντας ψευδώς την ΕΕ με την Ευρώπη) να πολεμά απέναντι στους Ρώσους. Αυτό το ίδιο κατασκεύασμα ήταν και το κυρίαρχο αντικείμενο της προπαγάνδας (αλλά όχι η ουσία) των ναζί κατά την διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και ειδικά της επιχείρησης Μπαρμπαρόσσα.

Β' ΜΕΡΟΣ: Η ΑΝΑΓΚΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΝΑΒΑΘΜΙΣΜΕΝΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΣΤΟ ΝΕΟ ΥΨΟΣ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ

- X.** Όλα τα παραπάνω γεννούν την ανάγκη για μία νέου τύπου παρέμβαση στα κινήματα, αλλά και μια αναβαθμισμένη λειτουργία της Οργάνωσης στο αμέσως επόμενο διάστημα. Αυτό μεταφράζεται πρώτα και κύρια σε αναβάθμιση της εσωτερικής λειτουργίας (συγκρότηση Κομματικών Οργανώσεων και Κομματικών Ομάδων ανά τόπο ή κλάδο δουλειάς), η οποία εσωτερική διαδικασία θα πρέπει να αποτυπωθεί και σε ένα ριζικά νέο καταστατικό (βλ. μέρος Δ' των παρόντων Θέσεων).
- XI.** Η αναβαθμισμένη διαδικασία θα πρέπει ακόμα να λαμβάνει υπόψη άτομα που βρίσκονται στον περίγυρο της Οργάνωσης, τα οποία για τον έναν ή τον άλλο λόγο δεν αποφασίζουν να ενταχθούν στο δυναμικό των ΣΚΔ ή ακόμα και να απεγκλωβιστούν από άλλες δυνάμεις. Τα άτομα τα οποία βρίσκονται απλά στον περίγυρο της Οργάνωσης δεν πρέπει να μην λαμβάνονται υπόψη στον ευρύτερο σχεδιασμό της Οργάνωσης για δράσεις και παρεμβάσεις, αλλά δεν πρέπει και να υπερεκτιμάται η δυνατότητα και το μέτρο της συμβολής τους. Άτομα, δε, τα οποία δεν έχουν ακόμη απεγκλωβιστεί από άλλες δυνάμεις δεν μπορούν να συμμετέχουν στο σύνολο των πρωτοβουλιών των ΣΚΔ, αλλά οφείλουμε να προσπαθούμε να τα απεγκλωβίσουμε τόσο από τον χώρο του ρεφορμισμού, όσο και από τον ευρύτερο ρεβιζιονισμό.
- Το νέο ύψος της Οργάνωσής μας χαρακτηρίζεται από μία σειρά χαρακτηριστικά: α) αύξηση των τακτικών συνεδριάσεων των Οργάνων, β) επαναφορά της έντυπης *Φωνής της Αλήθειας* η οποία πετυχαίνει υψηλά ποσοστά κυκλοφορίας, γ) αναγνωρισμένη επιρροή της Οργάνωσης – η οποία αναγνώριση της επιρροής μεταφράζεται σε επιθέσεις ακόμα και από «φιλικές» οργανώσεις (πχ χαρακτηρισμοί ως «περιθωριακή γκρούπα», «μεμονωμένα άτομα», αλλά ακόμα και προσπάθεια καπηλείας μετωπικών σχημάτων σε συνδικάτα από μεμονωμένους φορείς) αλλά και με αύξηση πολιτικών διώξεων σε βάρος μελών μας (καθαιρέσεις από θέσεις ευθύνης στο δημόσιο, απολύσεις

από ιδιωτικό τομέα κοκ). Αυτό το *νέο ύψος* μαρτυρά και την ευθύνη της Οργάνωσης για νέες πρωτοβουλίες με μαζικά λαϊκά χαρακτηριστικά. Η Συνδιάσκεψη θα πρέπει να εξειδικεύσει το ζήτημα τόσο της παρέμβασης της Οργάνωσης στα μαζικά λαϊκά κινήματα, στα συνδικάτα και τους μαζικούς φορείς, αλλά θα πρέπει να ασχοληθεί και με το ζήτημα σχηματισμού ενός δικτύου προστασίας των πολιτικά διωκόμενων εργαζομένων, όχι μόνο αυτών που ανήκουν στις ΣΚΔ, αλλά να γίνουμε «γροθιά υψωμένη» με κάθε άνθρωπο που διώκεται για τις προοδευτικές του πεποιθήσεις, για την διεκδίκηση των δίκιων του. Ακόμη, η Συνδιάσκεψη θα πρέπει να εξετάσει πώς αυτό το «δίκτυ» δεν θα περνά πρώτιστα μέσα από ευρύτερους φορείς που καπηλεύονται άλλες δυνάμεις τους δικούς μας αγώνες, αλλά θα είναι ξεκάθαρα δίκτυ των Συνεπών Κομμουνιστικών Δυνάμεων και του διαμορφούμενου πλατύτερου Δημοκρατικού Λαϊκού Μετώπου.

XII. Η ίδια αυτή αναβαθμισμένη διαδικασία θα πρέπει να περιφρουρήσει τις Συνεπείς Κομμουνιστικές Δυνάμεις μέσα από τον απόλυτο καταμερισμό ευθυνών και τομέων ευθύνης. Αυτό σημαίνει ότι άσχετα του μεγέθους της Οργάνωσής, τα Όργανα θα πρέπει να λειτουργούν με τήρηση των καταστατικών τους υποχρεώσεων μέχρι να υπάρξει αναθεώρηση του καταστατικού. Ακόμη, πρέπει να διασφαλιστεί η συνέχεια της σωστής πορείας στην τακτική πραγματοποίηση συνεδριάσεων και συνελεύσεων στο επίπεδο των Οργάνων.

Γ' ΜΕΡΟΣ: ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΡΑΣΗΣ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ IV-V ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗΣ

XIII. Από τον Μάιο του 2025 (Δ' Συνδιάσκεψη) ως σήμερα η Οργάνωσή μας κατάφερε να γνωρίσει μια ραγδαία ανάπτυξη μέσα από επαναλαμβανόμενες επιτυχίες σε μία σειρά τομείς, αλλά οφείλουμε να αναγνωρίσουμε και την μη-επίτευξη στόχων που είχαν τεθεί κατά την IV Συνδιάσκεψη. Αυτή η διαπίστωση πρέπει να οδηγήσει την Οργάνωση εν συνόλω σε μελέτη των αδυναμιών της, αλλά και στην εκπόνηση σχεδίου αξιοποίησης των δυνάμεων της Οργάνωσης. Η Συνδιάσκεψη, λοιπόν, θα πρέπει να προχωρήσει σε σαφή καταμερισμό δουλειάς για την πλήρη ανασυγκρότηση των δυνάμεων της Οργάνωσης, την μαζική εισδοχή μελών αλλά πάντα σε συμφωνία με τα ποιοτικά χαρακτηριστικά που τέθηκαν στην IV Συνδιάσκεψη (βλ. Πολιτική – Εφαρμοστική απόφαση της Δ' Συνδιάσκεψης των ΣΚΔ, θέση IV).

XIV. Ειδικότερα στον τομέα των **παρεμβάσεων στους συνδικαλιστικούς χώρους**, αποτιμάται θετικά η μέχρι τώρα πορεία. Μία πορεία που στην πολιτική της κατεύθυνση διέπεται από έμπρακτη αμφισβήτηση του φετιχισμού των αστικών θεσμών, και την συμμετοχή σε «από τα κάτω» μορφές συσπείρωσης πλατιών λαϊκών δυνάμεων με αντικειμενικό συμφέρον από την αντικαπιταλιστική ανατροπή. Αυτή η πορεία πρέπει να ενταθεί με παράσυρση νέων δυνάμεων στην μάχη κατά της πολύμορφης επίθεσης της Αστικής Τάξης.

Η πολιτική του Δημοκρατικού Λαϊκού Μετώπου (όπως επεξηγείται παρακάτω) αποσκοπεί ακριβώς σε αυτή την συγκρότηση πρωτοβουλιών άμυνας του λαού, μέσα και από την συγκρότηση σχημάτων, συλλόγων, σωματείων (όπου δεν υπάρχουν). Ταυτόχρονα, μόνο αυτή η πολιτική καταφέρνει να φέρει σε επαφή με την μαρξιστική – λενινιστική κοσμοθεωρία πλατύτερα στρώματα προοδευτικών και δημοκρατικών ανθρώπων, να τα εισάγει στο κίνημα με τέτοιο τρόπο που να καταφέρνει να εξασφαλίζει την

μαρξιστική – λενινιστική δράση αφενός και να ρίχνει στον αγώνα πλατύτερες δυνάμεις.

XV. Παράλληλα, οι **πολιτικές παρεμβάσεις μέσω συσκέψεων σε επιμέρους κλάδους** (πχ δικηγόροι ή γιατροί) είναι μία πρωτοβουλία εν γένει σωστή και πρέπει να συνεχιστεί. Η Συνδιάσκεψη θα πρέπει να λάβει αποφάσεις για το πώς αυτές οι πρωτοβουλίες θα συνεχιστούν στο επόμενο διάστημα, ποιους κλάδους ξεχωρίζουμε.

Είναι γεγονός ότι έχει πάει πίσω η παρέμβαση στους φοιτητές και στα χαμηλά και μεσαία στρώματα της υπαίθρου. Είναι σημαντικό ότι αγωνιστικές διαθέσεις υφίστανται σε αμφότερα τα στρώματα αυτά και πρέπει να δώσουμε ένα σημαντικό βάρος, καθώς η Αστική Τάξη προσπαθεί να παρέμβει σε αυτά μέσω του ρεφορμισμού – ρεβιζιονισμού.

Ειδικά **οι αγρότες** βρίσκονται σε έναν αναβρασμό λόγω της διακοπής λήψης επιδοτήσεων επ’ αφορμή του σκανδάλου ΟΠΕΚΕΠΕ (βλ. σχετικά και στην Φωνή της Αλήθειας φ. 40, 01/11/2025), γεγονός που τους έχει οδηγήσει στην πραγματοποίηση ιεράρχησης ακόμα και ζωτικών αναγκών. Καθήκον των Συνεπών Κομμουνιστών είναι η παρέμβαση σε αντικαπιταλιστική γραμμή, να καταδειχθεί δηλαδή ότι το πρόβλημα δεν έγκειται μόνο στην κυβέρνηση της ΝΔ, αλλά και στο φαινόμενο της εξάρτησης από την ΕΕ, η οποία είναι και αυτή που κόβει τα προγράμματα επιδοτήσεων με πρόσχημα το σκάνδαλο, ενώ επί χρόνια είχε ρημάζει την αγροτική παραγωγή της χώρας και τα φτωχά αγροτικά στρώματα μέσα από την Κοινή Αγροτική Πολιτική (Κ.Α.Π.).

Οι **φοιτητές** γνωρίζουν τεράστια επίθεση από το σύστημα και τους ακολούθους του, μέσα από το ζήτημα των διαγραφών, το ζήτημα των πανελληνίων, το ζήτημα των ιδιωτικών πανεπιστημίων. Ιδιαίτερα βρώμικο ρόλο διαδραματίζει ο ρεφορμισμός – ρεβιζιονισμός στο ζήτημα αυτό, που μιλά για «αγορά πτυχίων» και λένε ότι «ο γιατρός που τέλειωσε ιδιωτικό θα είναι χασάπης», «ο δικηγόρος που τελείωσε ιδιωτικό θα είναι άσχετος» κ.ο.κ. Παράλληλα, οι δυνάμεις αυτές αποθεώνουν το σύστημα των πανελληνίων

λέγοντας ότι οι «τίμιοι φοιτητές περνάνε στις σχολές με τις πανελλήνιες» και προάγουν τις ταξικές διαφορές μέσα από την αιτίαση να μην έχουν ίσα επαγγελματικά δικαιώματα οι απόφοιτοι ιδιωτικών σχολών.

XVI. Σημαντικό βήμα είναι **η λειτουργία των Πολιτικών Σχολών** για τα Κομματικά Μέλη και τον ευρύτερο κύκλο φίλων της Οργάνωσης. Ήδη η πειραματική λειτουργία του πρώτου κύκλου της Πολιτικής Σχολής Δόκιμων και Νέων Κομματικών Μελών (ΠΣΔΝΚΜ) μας έχει δώσει μια καλή πρώτη εικόνα για την κατεύθυνση στην οποία πρέπει να κινηθούμε. Συγκεκριμένα, στην ΠΣΔΝΚΜ εξετάζονται ζητήματα φιλοσοφίας (εισαγωγή στον διαλεκτικό υλισμό), πολιτικής οικονομίας (εισαγωγή στην μαρξιστική πολιτική οικονομία), τακτικής – στρατηγικής (η διάκριση μεταξύ ρεφορμισμού και επανάστασης αλλά και διαπάλη με μορφές οπορτουνισμού) και τέλος μελετάται και η κοινωνία για την οποία παλεύουμε ως ΣΚΔ, και ορισμένα χαρακτηριστικά του εποικοδομήματος.

Η διοργάνωση των Κομματικών Σχολών αποτελεί εκπλήρωση της ευθύνης που αναλάβαμε ως Οργάνωση στην IV Συνδιάσκεψη (*Πολιτική – Εφαρμοστική Απόφαση της IV Συνδιάσκεψης των ΣΚΔ, σελ. 2-5, θ. Ι*) σχετικά με την λήψη πρωτοβουλιών διαπάλης με τα ιδεολογήματα του ταξικού εχθρού και ειδικά μορφών της αστικής παρέμβασης στο κίνημα που αποθεώνουν τον υποκειμενικό παράγοντα, ανάγοντάς τον σε πρωτεύον ζήτημα.

Η ίδια η πείρα των Πολιτικών Σχολών δείχνει ότι με την μαζικοποίηση της Οργάνωσης θα πρέπει να ενταθούν τέτοιες πρωτοβουλίες, ενώ θα πρέπει να σχηματιστεί ένα δίκτυο Πολιτικών Σχολών, με εξειδίκευση στα Συνδικαλιστικά, ή σε ζητήματα καθοδήγησης. Αυτό θα αποδειχθεί αναγκαίο, ειδικά με την συγκρότηση των νέων Κομματικών Οργανώσεων Δραστηριοποίησης (ΚΟΔ) και των κομματικών ομάδων που θα δραστηριοποιούνται ανά κλάδο. Σημειώνεται, ότι κάτι τέτοιο (ήτοι η λειτουργία Πολιτικών Σχολών με κλαδικά ζητήματα) είναι ώριμο να συμβεί μόνο με την επίτευξη του στόχου της Οργανωτικής Μαζικοποίησης.

Παράλληλα, είναι σημαντικό να συμβάλλουμε στην

προώθηση της εσωοργανωτικής – εσωκομματικής δημοκρατίας μέσα από ανταποκρίσεις για τα όσα συντελούνται στα πλαίσια των Πολιτικών Σχολών, διατηρώντας πάντα το μέτρο της επαναστατικής συνωμοτικότητας και περιφρούρησης. Αυτό σημαίνει ότι τα μέλη των Πολιτικών Σχολών θα πρέπει να ενθαρρύνονται να αρθρογραφούν στην *Φωνή της Αλήθειας* για προτάσεις που έχουν σχετικά με την ποιοτική βελτίωση της εκάστοτε Πολιτικής Σχολής, όπως για παράδειγμα με την πρόταση κάποιου βιβλίου, ή την πρόταση αντικατάστασης ενός συγγράμματος με κάποιο άλλο, αλλά ακόμα και να έχουν την ελευθερία να προτείνουν νέες θεματικές στην ύλη των μαθημάτων. Αυτά είναι μέτρα ουσιαστικής δημοκρατικής δράσης στα πλαίσια των Πολιτικών Σχολών, καθώς η ουσιαστική δημοκρατία βρίσκεται στην δημόσια αιτιολογημένη στάση των ενεργών μελών και όχι σε ψηφοφορίες – σφραγίδες, ή σε ψηφοφορίες που το αποτέλεσμα έχει ληφθεί από τα πριν ή που κατά κανόνα καταλήγουν σε μία ομόφωνη απόφαση του Οργάνου. Η Ουσιαστική Δημοκρατική Λειτουργία των Πολιτικών Σχολών φαίνεται και μέσα από το εγκεκριμένο πλάνο της ΠΣΔΝΚΜ που περιλαμβάνει και συνέλευση απολογισμού.

XVII. Σημαντικό ζήτημα είναι η **Φωνή της Αλήθειας** και ο ρόλος που αυτή επιτελεί. Πρέπει να εξετάσουμε αν ήταν σωστό που επαναφέραμε την έντυπη μορφή, της εφημερίδας αλλά και να θέσουμε κατευθύνσεις για το πώς πρέπει να γίνεται η αρθρογραφία.

Για την ορθότητα ή όχι της έντυπης μορφής της Φωνής της Αλήθειας, αρκεί να δούμε τα ποσοστά κυκλοφορίας: το φύλλο 38 πέτυχε 60% κυκλοφορία, το φύλλο 39 πέτυχε 80%, ενώ το φύλλο 40 (με το αφιέρωμα στα 2 χρόνια της Οργάνωσης) πέτυχε 100% κυκλοφορία στην πρώτη εβδομάδα. Αυτό δείχνει θεαματική άνοδο της κυκλοφορίας της ΦτΑ. Ακόμη, στην ανανεωμένη μορφή της, η έντυπη Φωνή της Αλήθειας απέκτησε ένα πιο «ολοκληρωμένο» σχήμα. Αναγνωρίζοντας ότι ένα έντυπο που κυκλοφορεί μία φορά ανά 15 ημέρες δεν μπορεί να καλύψει ζητήματα έκτακτης επικαιρότητας, η ΦτΑ κατάφερε να ασχοληθεί περισσότερο με συνδικαλιστικά (βλ. εγκαθίδρυση της

στήλης *Οργάνωση Λαού*), πλατύτερα κοινωνικά (βλ. άρθρο για ΟΠΕΚΕΠΕ και Αγρότες στην ΦτΑ #40) και θεωρητικά ζητήματα, ενώ προάγει και άρθρα σχολιασμού της επικαιρότητας. Επομένως, η επανέκδοση της έντυπης ΦτΑ ήταν απολύτως σωστή.

Επόμενο ζήτημα ως προς την Φωνή της Αλήθειας είναι σε ποια κατεύθυνση πρέπει να κινηθούμε για την αρθρογραφία και ποιος αρθρογραφεί. Εδώ πρέπει να θυμόμαστε την κατεύθυνση που είχε δώσει ο μεγάλος Μαρξιστής – Λενινιστής ηγέτης, Ν. Ζαχαριάδης που έλεγε ότι *«πρέπει αυτό εδώ να ξανατονιστεί, το μέλος μας κάνει μόνο την μισή δουλειά, όσο γόνιμη και αν υποτεθεί πως είναι, όταν την πείρα και τα αποτελέσματα της δουλειάς του δεν τα συγκεντρώνει και δεν τα μελετά, δεν τα επεξεργάζεται και δεν τα γράφει, θέτοντάς τα στην διάθεση του κομματικού τύπου, για να γίνει έτσι και η πείρα του, πείρα για ολόκληρο το Κόμμα»* (Ν. Ζαχαριάδης, «Ο Κομμουνιστής Λαϊκός Αγωνιστής μέλος του ΚΚΕ», σ. 25, εκδοτικό της ΚΕ των ΣΚΔ 2025). Αυτό στο παρόν ζήτημα ερμηνεύεται ως εξής: η Φωνή της Αλήθειας, για να επιτελέσει τον ρόλο της ως Όργανο της ΚΕ των ΣΚΔ, θα πρέπει να λειτουργεί εν τοις πράγμασι ως Όργανο των ΣΚΔ ειδικά αλλά και σαν σημείο λαϊκής αναφοράς. Για να μπορέσει να γίνει αυτό, δεν μπορούμε να πορευτούμε με μία λογική «χρεωμένων επαγγελματικών στελεχών», καθώς κάτι τέτοιο θα περιόριζε σημαντικά τον χρόνο που θα μπορούσαν αυτοί οι «χρεωμένοι» σύντροφοι να διαθέσουν. Αυτό που πρέπει, λοιπόν, να γίνει είναι το γράψιμο της Φωνής της Αλήθειας να γίνει υπόθεση όλων των μελών της Οργάνωσης, αλλά και ενός κόσμου που είναι πλατύτερος αλλά κοντά στις ΣΚΔ. Για παράδειγμα: είπαμε για το ζήτημα των φοιτητών και των αγροτών. Ο κάθε σύντροφος θα πρέπει μετά από μία ανοιχτή σύσκεψη με φοιτητές ή αγρότες να λέει ότι υπάρχει η δυνατότητα να γράψουν στην ΦτΑ και να αποτυπώσουν τις σκέψεις ή τα αιτήματά τους. Έτσι θα μπορούν και όλα τα μέλη των ΣΚΔ, αλλά και ο κόσμος που διαβάζει την ΦτΑ να δει αυτές τις σκέψεις, να έρθει σε επαφή με την καθημερινότητα αυτών των ανθρώπων. Αντίστοιχα, ακόμα και σε ατομικές συζητήσεις, όταν ένας σύντροφος γίνεται

δέκτης παραπόνων για την κατάσταση που επικρατεί στον εργασιακό χώρο ενός συναδέλφου ή φίλου, πρέπει να τον ενθαρρύνει να αρθρογραφεί στην Φωνή της Αλήθειας

XVIII. Σε ό,τι αφορά **τις στρατολογίες**, παρά το γεγονός ότι δεν καλύφθηκε ο στόχος που είχε τεθεί στην IV Συνδιάσκεψη μετρήσαμε θετικά βήματα. Θα πρέπει να τεθεί νέο πλάνο στρατολογιών.

Δ' ΜΕΡΟΣ: ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΕΠΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

XIX. Όπως προκύπτει από το Β' Μέρος των Θέσεων, η Οργάνωσή μας έχει αποκτήσει ένα Νέο Ύψος και οφείλει να χαρακτηριστεί από μία Ανανεωμένη Διαδικασία. Αυτή η διαπίστωση οδηγεί σε μία διπλή ανάγκη: και την ανάγκη συγγραφής νέου καταστατικού, και την ανάγκη εκπόνησης ολοκληρωμένου προγράμματος. Το πρόγραμμα αυτό οφείλει να είναι πρόγραμμα αντίστασης στην σημερινή περίοδο, αλλά και κατάθεση της αντίληψής μας για την επαναστατική κατάσταση, τα καθήκοντα των ΣΚΔ, τον χαρακτήρα και την θέση των ΣΚΔ σε συνθήκες αντεπαναστατικές, προεπαναστατικές, επαναστατικές και για τον ρόλο που οι ΣΚΔ θα διαδραματίσουν κατά την Σοσιαλιστική Οικοδόμηση. Το νέο καταστατικό θα πρέπει να λάβει υπόψη την ιστορία της Οργάνωσης, της δυνατότητες, της αδυναμίες, το δυναμικό αλλά και την προοπτική ανάπτυξης αυτού. Αυτά είναι και τα βασικά χαρακτηριστικά που συγκροτούν το «Νέο Ύψος» στο οποίο έγινε αναφορά παραπάνω.

Τονίζεται ότι οι ΣΚΔ δεν κρατούν κρυφό το Πρόγραμμα και το Καταστατικό τους στο όνομα μιας ψευδεπίγραφης περιφρούρησης, αλλά αντίθετα δημοσιεύουν αυτά τα κείμενα προκειμένου οποιοσδήποτε συμφωνεί με αυτά να μπορεί να έρθει σε επαφή με την Οργάνωση και με το σύνολο των αρχών που την διέπουν – τόσο στους στόχους της Κοινωνίας για την οποία παλεύει όσο και στα καθημερινά ζητήματα της καθημερινής εσωοργανωτικής λειτουργίας στην σημερινή περίοδο.

XX. Ειδικά για το **Πρόγραμμα των ΣΚΔ**, είναι σημαντικό να τονιστούν ορισμένα ζητήματα. Το Πρόγραμμα ουσιαστικά θα αποτελεί μία ανάπτυξη και σύνθεση των Πολιτικών Αρχών και Στόχων. Ακόμη, το ίδιο το Πρόγραμμα δεν θα συγγραφεί από την Συνδιάσκεψη, αλλά η Συνδιάσκεψη θα δημιουργήσει ένα Όργανο (τα επί μέρους χαρακτηριστικά του οποίου θα αποφασιστούν από την συνδιάσκεψη) που θα εκπονήσει σχέδιο προγράμματος, κατόπιν σειράς

διαβουλεύσεων των μελών του και ειδικών συνελεύσεων που θα καλούνται και πλατύτεροι αγωνιστές.

Από άποψης περιεχομένου το Πρόγραμμα θα πρέπει να καθορίζει τον ρόλο των ΣΚΔ στο σήμερα, τον ρόλο των ΣΚΔ στην διαμόρφωση του επαναστατικού Κόμματος, τον ρόλο του Κόμματος αυτού στην επαναστατική κατάσταση, τον ρόλο του Κόμματος στην Σοσιαλιστική Οικοδόμηση.

Ακόμη, το Πρόγραμμα θα πρέπει να δίνει κατεύθυνση πάλης σε γραμμή αντίστασης για την σημερινή περίοδο στις εξής κατηγορίες: i. Εργατικό Κίνημα, ii. Οικονομία, iii. Εξωτερική Πολιτική, iv. Εσωτερική Πολιτική, v. Λαϊκά – Κοινωνικά Δικαιώματα. Αντίστοιχες επεξεργασίες θα πρέπει να γίνουν και για την Σοσιαλιστική Περίοδο και συγκεκριμένα: i. Οι οικονομικές Σχέσεις στην Σοσιαλιστική Κοινωνία, ii. Νομικό και Πολιτικό Εποικοδόμημα στον Σοσιαλισμό, iii. η Εξωτερική Πολιτική, iv. Εσωτερική Πολιτική, v. Λαϊκά – Κοινωνικά Δικαιώματα στον Σοσιαλισμό.

Αυτό σημαίνει εκτενή ανάλυση της αντίληψής μας σχετικά με το ζήτημα των μηχανισμών λαϊκής αντίστασης στην σημερινή περίοδο, με έμφαση όχι μόνο στο αντικαπιταλιστικό πλαίσιο, αλλά και εξειδίκευση στο ζήτημα της Σοσιαλιστικής προοπτικής. Δηλαδή, το πώς οι μηχανισμοί λαϊκής αντίστασης δεν θα περιορίζονται σε ένα πλαίσιο καταγγελτικού λόγου ενάντια στον καπιταλισμό, την αστική τάξη και τους ακολούθους της, αλλά θα προβάλλουν και μία γνήσια αντιπρόταση, μία πρόταση διακυβέρνησης με ολοκληρωμένο πρόγραμμα, όπως αναλύεται και παραπάνω.

Αντίστοιχα πρέπει να αναλυθεί η προσέγγιση του ρόλου που επιτελούν οι μηχανισμοί αυτοί (οι μηχανισμοί λαϊκής αντίστασης κατά την αντεπαναστατική περίοδο) και η μετεξέλιξή τους σε μηχανισμούς λαϊκής αντεπίθεσης κατά την προεπαναστατική και επαναστατική περίοδο, και τέλος, ο ρόλος που εκτιμάται ότι αυτοί οι Οργανισμοί θα έχουν στην Σοσιαλιστική Κοινωνία.

XXI. Αντίστοιχα, **το Καταστατικό των ΣΚΔ** πρέπει να αλλάξει ώστε να αντικατοπτρίζονται καλύτερα ο τρόπος λειτουργίας και δράσης των ΣΚΔ στην σημερινή περίοδο, διατηρώντας

τα βασικά χαρακτηριστικά της Οργάνωσης τα οποία είναι:

α) οργάνωση δομημένη με βάση το *Προλεταριακό Κόμμα Νέου Τύπου* για το οποίο έκανε λόγο ο Λένιν, δηλαδή χωρισμός σε Κομματικές Οργανώσεις στην βάση, περιφερειακή υπαγωγή ανά τόπο ή ανά κλάδο και πλήρης καθοδήγηση της πολιτικής – κομματικής δράσης από ένα πολιτικό κέντρο (την Κεντρική Επιτροπή), β) τα μαρξιστικά – λενινιστικά της Οργάνωσης ως προς το ζήτημα των προαπαιτούμενων χαρακτηριστικών για την ένταξη κάποιου σε αυτήν. Σημειώνεται στο παρόν σημείο, ότι αναλυτικές κατευθύνσεις για το ζήτημα των Ποιοτικών Χαρακτηριστικών έχουν δοθεί από την πολιτική – εφαρμοστική απόφαση της IV Συνδιάσκεψης.

Όπως και το Πρόγραμμα, το Καταστατικό δεν θα πρέπει να συγγραφεί από την Συνδιάσκεψη. Καθήκον της Συνδιάσκεψης είναι να σχηματίσει ένα Όργανο (αποτελούμενο από τα ίδια μέλη της Οργάνωσης που συγκροτούν το Όργανο που θα εκπονήσει σχέδιο Προγράμματος) που θα εκπονήσει ένα νέο σχέδιο καταστατικού που θα περιλαμβάνει τις αναγκαίες αλλαγές και προσθήκες. Η Συνδιάσκεψη ακόμα, στην Απόφασή της, θα πρέπει να θέσει τις βασικές γραμμές στις οποίες θα πρέπει να κινηθεί αυτή η αλλαγή στο Καταστατικό.

Ακόμη, μέσα από την Απόφαση θα πρέπει να τίθεται το χρονικό όριο εντός του οποίου θα πρέπει να παρουσιαστεί και να τεθεί προς ψήφιση το Σχέδιο νέου Καταστατικού, αλλά και το Σχέδιο Προγράμματος.

Ε' ΜΕΡΟΣ: ΕΙΔΙΚΑ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ

XXII. Είναι επιτακτική ανάγκη στα πλαίσια των παραπάνω θεματικών να αναλυθεί από την Συνδιάσκεψη ο ρόλος του Δημοκρατικού Λαϊκού Μετώπου – στόχος που τίθεται και από το Κείμενο Πολιτικών Αρχών και Στόχων των Συνεπών Κομμουνιστικών Δυνάμεων. Να εξηγηθεί, δηλαδή το πώς συγκροτείται αυτό το Δημοκρατικό Λαϊκό Μέτωπο, από ποιους φορείς και τι είδους φορείς. Να αναλυθεί, ακόμη, ο ρόλος των Συνεπών Κομμουνιστικών Δυνάμεων στο Δημοκρατικό Λαϊκό Μέτωπο, αλλά και το πώς αντιλαμβανόμαστε την λειτουργία του από τα πιο θεωρητικά έως τα πιο πρακτικά ζητήματα.

XXIII. Η υφιστάμενη Κεντρική Επιτροπή εκτιμά πως το ζήτημα του Δημοκρατικού Λαϊκού Μετώπου είναι πρωτεύον στο σήμερα για μια σειρά λόγους. Βασικός είναι η ανάγκη της οργάνωσης της Λαϊκής Αντίστασης και Άμυνας. Αυτός είναι – άλλωστε – ο βασικός χαρακτήρας που καλείται να έχει ένα πλατύ μέτωπο στο σήμερα.

Ως προς το ζήτημα συγκρότησης του Μετώπου, υπάρχει μία αντίφαση η οποία και πρέπει να αρθεί. Δηλαδή: οι δυνάμεις που θα συγκροτήσουν το μέτωπο υπάρχουν σε μια ποιοτική μορφή, δεν έχουν συγκροτηθεί ακόμη ούτε καν σε πρωτοβάθμιο επίπεδο έτσι ώστε να συγκροτήσουν μορφές του Μετώπου. Για να αρθεί αυτή η αντίφαση, θα πρέπει να συμβάλλουμε ώστε να συγκροτηθεί οργανωμένα η υφιστάμενη Δημοκρατική Τάση στα Σωματεία και τις Συλλογικότητες, θα πρέπει να δημιουργηθούν Σύλλογοι και Συλλογικότητες Αγώνα, μορφές συλλογικών σχημάτων που θα προβάλλουν το αίτημα της προάσπισης των λαϊκών κεκτημένων, το αίτημα της προάσπισης της πραγματικής Ειρήνης που θα επιβάλουν με την πάλη τους οι λαοί και όχι τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα και το «μπλόκο» στον πόλεμο που σέρνουν οι ιμπεριαλιστές τις εξαρτημένες χώρες. Όλες αυτές οι Οργανώσεις, υπό την πολιτική καθοδήγηση των συνεπών κομμουνιστών μπορούν να αποτελέσουν μία πρώιμη μορφή Δημοκρατικού Λαϊκού Μετώπου όταν συνενωθούν και οργανωμένα – συντεταγμένα.

Η Συνδιάσκεψη θα πρέπει να εξετάσει ποια ακριβώς θα είναι η θέση των ΣΚΔ ως Οργάνωση στα πλαίσια αυτού του Δημοκρατικού Λαϊκού Μετώπου, πώς δηλαδή θα εκφράζεται ο καθοδηγητικός ρόλος των Συνεπών Κομμουνιστών μέσα στο ΔΛΜ.

ΣΤ' ΜΕΡΟΣ: ΟΙ ΕΥΘΥΝΕΣ ΤΩΝ ΣΥΝΕΠΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ ΣΤΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

- XXIV.** Στην σημερινή περίοδο, το **Συνδικαλιστικό κίνημα** διακρίνεται από μία σειρά παθογένειες τις οποίες έχουμε αναλύσει εξαντλητικά και στις προηγούμενες Συνδιασκέψεις της Οργάνωσης.
- XXV.** Ειδικά για το ζήτημα των **διώξεων** και της παρέμβασής μας σε αυτό, οφείλουμε να αναγνωρίσουμε ότι υπάρχουν δυνάμεις που προσπαθούν να «μας βάλουν στο χέρι», δυνάμεις με τις οποίες έχουμε συμπορευτεί συνδικαλιστικά. Αυτές οι δυνάμεις, στερούμενες πλέον οποιασδήποτε ουσιαστικής λαϊκής νομιμοποίησης, διαδίδουν πως οι ΣΚΔ προσπάθησαν να «αγκιστρωθούν» σε αυτές, καπηλεύονται δικές μας προτάσεις και πρωτοβουλίες, και διαδίδουν πως διάφορες συλλογικότητες τις «τρέχουν» μόνοι τους, εξαιρώντας την δική μας συμβολή. Ακόμη, οι ίδιες Οργανώσεις προσπαθούν να δημιουργήσουν ένα κλίμα «μονοπωλίου στις διώξεις», λέγοντας πως μόνο αυτοί έχουν «φορτωθεί τον μισό ποινικό κώδικα» και άλλα τέτοια συνθήματα. Εμείς ως ΣΚΔ δεν έχουμε σκοπό να διεκδικήσουμε τίτλους μοναδικότητας, αλλά να θυμηθούμε ότι οι ΣΚΔ είναι η Οργάνωση που μέλη της διώκονται πολιτικά στους χώρους δουλειάς, καθαιρούνται από θέσεις ευθύνης, μόνο και μόνο γιατί είναι μέλη των ΣΚΔ. Και αυτές οι καθαιρέσεις γίνονται από την συνηθισμένη συμπαιγνία ΔΑΚΕ-ΠΑΜΕ και δορυφόρων.
- Παράλληλα, οι ίδιες δυνάμεις, δεν δίνουν στήριξη στο ζήτημα των πολιτικών διώξεων όταν λαμβάνουν μορφή καθαιρέσεων από θέσεις ευθύνης στο δημόσιο, στο όνομα μιας ψευδεπίγραφης επαναστατικότητας και «αντιδιαχείρισης». Αυτή, όμως, η υποτιθέμενη αντιδιαχείριση είναι η ίδια τακτική που χωρίζει τον λαό σε «άσπρο - μαύρο», δεν αναγνωρίζει ενδιάμεσα στρώματα και τον ρόλο που μπορεί να διαδραματίσει ο υποκειμενικός παράγοντας ανά περιπτώσεις. Αγνοούν οι δυνάμεις αυτές ότι στο δημόσιο η συμμετοχή του εργαζομένου στην διαχείριση αποτέλεσε κινηματικό και πολιτικό κεκτημένο. Θα προτιμούσαν, άραγε, αυτές οι δυνάμεις να παραδοθεί

σύσσωμη η διοίκηση σε (παρα)κρατικούς φορείς; Αν λχ στα σχολεία, δεν ήταν δ/ντες και υποδιευθυντές οι εκπαιδευτικοί, θα έπρεπε να προσληφθούν/διοριστούν managers; Καλούν, λοιπόν, αυτές οι δυνάμεις τον λαό να αρνηθεί τα κεκτημένα του στο όνομα μιας «πολιτικής καθαρότητας». Ακόμη, φαίνεται ότι η «αντιδιαχείριση» και η «πολιτική καθαρότητα» που προωθούν είναι επιλεκτική, αφού στις πρωτοβουλίες που «τρέχουν μόνοι τους», καλούν ως κύριους ομιλητές υποψήφιους προέδρους Δικηγορικών Συλλόγων οι οποίοι χαριεντίζονται με την σοσιαλδημοκρατία.

Η Συνδιάσκεψη θα πρέπει να λάβει αποφάσεις για την προφύλαξη της Οργάνωσης από αυτήν την συντεταγμένη επίθεση.

XXVI. Ως προς την συμβολή των ΣΚΔ στην συγκρότηση της **Δημοκρατικής Τάσης** ως συνδικαλιστική παράταξη σε σωματεία, συλλόγους και συλλογικότητες, εκτιμάται ότι μετριούνται θετικά βήματα. Ακόμα δεν έχει ολοκληρωθεί η συγκρότηση της Δημοκρατικής Τάσης σε ΕΛΜΕ, Δικηγορικούς Συλλόγους και Σωματεία. Παράλληλα, η *Δημοκρατική Τάση* θα πρέπει να δραστηριοποιείται όχι μόνο στα συνδικαλιστικά – εργατικά σωματεία και τους Επιστημονικούς Συλλόγους, αλλά και στους πολιτιστικούς συλλόγους, στις συλλογικότητες και τις αυτοοργανωμένες ομάδες για την προώθηση των λαϊκών συμφερόντων, για την προώθηση της ειρήνης, τις συλλογικά οργανωμένες ομάδες έρευνας και άλλους φορείς.

Μέλη της Δημοκρατικής Τάσης μπορούν να γίνουν δημοκρατικοί, προοδευτικοί άνθρωποι που παλεύουν για την προώθηση των λαϊκών συμφερόντων και θέτουν εαυτόν σε θέση μάχης ενάντια στο status quo. Αυτά είναι τα ποιοτικά χαρακτηριστικά τα οποία διακρίνουν την Δημοκρατική Τάση. Ακόμη, όσοι είναι εγγεγραμμένοι στην Δημοκρατική Τάση σε κάποια Ομάδα ή Σύλλογο, θα πρέπει να φροντίσουν να εκδοθεί μία μπροσούρα για την παρουσίαση της Δημοκρατικής Τάσης.

XXVII. Είναι ακόμη κρίσιμο να εξεταστεί το ζήτημα της **παρέμβασης στους Φοιτητές** μέσα από Οργανωμένο τρόπο. Όπως καταδείχθηκε παραπάνω, οι Φοιτητές ως

στρώμα γνωρίζουν μία ιδιαίτερη επίθεση κατά των δικαιωμάτων τους από την Αστική Τάξη, το Πολιτικό Προσωπικό της – κυβέρνηση και «αντιπολίτευση» - και την πολιτισμική επίθεση που δέχεται μέσα από τον λούμπεν «πολιτισμό».

Χρειάζεται ανάπτυξη της παρέμβασης στους φοιτητές, σε γραμμή πραγματικής αμφισβήτησης της αστικής ιδεολογικής ηγεμονίας μέσα σε χώρους σπουδών. Χρειάζεται ιδιαίτερη μέριμνα, ώστε να μην υποπέσει η Οργάνωση σε ένα λαϊκίστικο κρεσέντο υπερεπαναστατικότητας σαν και αυτά που καταλήγουν να χαϊδεύουν τα αυτιά των λούμπεν στοιχείων και να «δίνουν στο πιάτο» τις Σχολές στις δυνάμεις της αντίδρασης, αλλά να παρουσιάσει τεκμηριωμένες θέσεις γύρω από το Φοιτητικό Κίνημα.

Ζ' ΜΕΡΟΣ: ΣΥΝΟΛΙΚΕΣ ΕΚΤΙΜΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΞΟΝΕΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΤΗΣ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗΣ

XXVIII. Με βάση τα παραπάνω, εκτιμάται πως τα καθήκοντα των ΣΚΔ είναι πολλαπλά. Είναι καθήκοντα που αφορούν στην ανασυγκρότηση της Οργάνωσης με σύγχρονα Δημοκρατικά χαρακτηριστικά, τηρώντας τις Μαρξιστικές – Λενινιστικές αρχές, όχι σαν δόγμα, αλλά σαν βάση θεωρητικών επεξεργασιών και επιστημονικής καθοδήγησης για το σήμερα.

Τα καθήκοντα αυτά είναι ιδιαίτερα στα Συνδικαλιστικά κινήματα, στο κίνημα της ειρήνης, στο ζήτημα της οικοδόμησης Λαϊκού Δημοκρατικού Μετώπου το οποίο θα αποτελέσει μέσο αντίστασης των εργαζομένων στην σημερινή περίοδο που χαρακτηρίζεται από ένταση του εκφασισμού και της καταστολής, ένταση των εξορμήσεων της Αστικής Τάξης κατά των εργατικών – ευρύτερων λαϊκών δικαιωμάτων τόσο στο εγχώριο όσο και στο διεθνές επίπεδο. Ειδικά τα ζητήματα της εσωοργανωτικής ανασυγκρότησης δεν μπορούν να κρυφτούν κάτω απ' το χαλί μίας ψευδεπίγραφης περιφρούρησης, αλλά είναι ανάγκη να τα θέσουμε σε έναν βαθμό και δημόσια. Η Συνδιάσκεψη θα πρέπει να καταλήξει σε σαφείς αποφάσεις πάνω σε κρίσιμα ζητήματα όπως η επανασυγγραφή του Καταστατικού των ΣΚΔ, η εκπόνηση Προγράμματος, η πραγματική αναβάθμιση της Φωνής της Αλήθειας – όχι με όρους marketing αλλά με όρους λαϊκού – κομματικού τύπου, η διεύρυνση του δικτύου Πολιτικών Σχολών, των συνδικαλιστικών και κοινωνικών παρεμβάσεων στο σήμερα.

XXIX. Η δυσκολία που αναδεικνύει το παραπάνω σε σύνθετο καθήκον είναι η εκπλήρωση αυτών των ευθυνών διατηρώντας την Οργανωτική αυτοτέλεια, χωρίς «εκπτώσεις» από την επαναστατική κοσμοθεωρία του Μαρξισμού – Λενινισμού, του Διαλεκτικού Υλισμού. Αυτό έχει μία ιδιαίτερη δυσκολία σε μία περίοδο κατά την οποία προωθείται ο ιδεαλισμός και η αντίληψη του «ατομικού δρόμου».

Ακόμη, η Συνδιάσκεψη θα πρέπει να λάβει υπόψη και τις υπαρκτές αδυναμίες εντός των γραμμών της Οργάνωσης,

αδυναμίες που δεν πρέπει να υποτιμηθούν ούτε να υπερεκτιμηθούν. Πλέον, η Οργάνωση έχει ένα επαρκές δυναμικό για να εξειδικεύσει καλύτερα την δουλειά σε κάθε κλάδο και να προσπεράσει υποκειμενικές δυσκολίες, μέσα από καλύτερο καταμερισμό και βελτίωση επί μέρους χαρακτηριστικών της δράσης.

Περιεχόμενα

Α' ΜΕΡΟΣ: ΓΕΝΙΚΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ	1
Β' ΜΕΡΟΣ: Η ΑΝΑΓΚΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΝΑΒΑΘΜΙΣΜΕΝΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΣΤΟ ΝΕΟ ΥΨΟΣ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ	8
Γ' ΜΕΡΟΣ: ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΡΑΣΗΣ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΙV-V ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗΣ	10
Δ' ΜΕΡΟΣ: ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΕΠΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ	16
Ε' ΜΕΡΟΣ: ΕΙΔΙΚΑ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ Δ.Λ.Μ.	19
ΣΤ' ΜΕΡΟΣ: ΟΙ ΕΥΘΥΝΕΣ ΤΩΝ ΣΥΝΕΠΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ ΣΤΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ.....	21
Ζ' ΜΕΡΟΣ: ΣΥΝΟΛΙΚΕΣ ΕΚΤΙΜΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΞΟΝΕΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΤΗΣ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗΣ	24

